

Nikos SKALKOTTAS

The Neoclassical Skalkottas

Sinfonietta in B flat major

Classical Symphony

Four Images

Ancient Greek March

Ioannis Karampetsos, Cornet

Athens State Orchestra

Stefanos Tsialis

Nikos

SKALKOTTAS

(1904–1949)

The Neoclassical Skalkottas

Sinfonietta in B flat major for orchestra, AK 10 (1948)		23:59
[Μικρή Συμφωνία σε σι ύφεση μείζονα για ορχήστρα]		
1 I. Andante sostenuto – Allegro		6:36
2 II. Andantino triste		5:41
3 III. (Scherzino) Molto vivace		5:13
4 IV. Vivacissimo (Finale)		6:25
Classical Symphony for wind orchestra, two harps and double basses, AK 9 (1947)		34:44
[Κλασική Συμφωνία για ορχήστρα πνευστών, δύο άρπες και κοντραμπάσα]		
5 I. Little Overture [Μικρή εισαγωγή] – Fanfares [Σαλπίσματα]: In slow overture tempo (Langsamer Einleitungs Tempo) [Σε ρυθμό αργής εισαγωγής] – Allegro antico		9:44
6 II. Rondo: Andante molto espressivo		8:56
7 III. Scherzo: Allegro molto vivace		8:12
8 IV. Finale – Merry March (Lustiger Marsch) [Εύθυμον εμβατήριον]: Fast and cheerful (Schnell und fröhlich) [Γοργό και χαρούμενο]		7:46
Four Images for orchestra, AK 13 (1948–49)		12:49
[Τέσσερις εικόνες για ορχήστρα]		
9 I. The Harvest [Ο θερισμός]. Moderato		3:13
10 II. The Sowing [Η σπορά]. Andante		4:10
11 III. The Vintage [Ο τρύγος]. Allegro		2:46
12 IV. The Grape Stomping [Το πατητήρι]. Molto vivace		2:32
13 Ancient Greek March for chamber orchestra, AK 11d (1946–47)		1:51
[Αρχαίον ελληνικόν εμβατήριον για μικρή ορχήστρα]		

Nikos Skalkottas (1904–1949)

Sinfonietta in B flat major • Classical Symphony • Four Images • Ancient Greek March

Few orchestras are fortunate enough to number composers of Nikos Skalkottas's stature among their members. The Athens State Orchestra – where the composer worked as a violinist from its formation until his sudden death, and for several years before that, while it was still the Athens Conservatoire Orchestra – is proud of this historic collaboration and happy to honour his memory by systematically performing and recording his works.

The *Sinfonietta* – *Classical Symphony* diptych is proof enough that Skalkottas is Greece's leading neoclassical composer, despite his somewhat one-sided image of 'modernist' or even 'national' composer, which does an injustice to his multi-layered *oeuvre*. The complete assimilation of formal models and the awareness of the historical evolution of music and its genres are so easy and natural in his tonal works that an analysis is scarcely necessary.

The *Sinfonietta in B flat major* (1948) was premiered on 8 October 2005 at the Athens Concert Hall by the Athens State Orchestra under the baton of Byron Fidetzis, who had made a first attempt at an archival recording of it with the Greek Radio Symphony Orchestra in 1985–86. According to the catalogue of Skalkottas's works, published by the Institut français d'Athènes in the edition of the *Four Greek Dances*, it dates from 1948, the year in which the composer rallied his creative forces before proceeding to the works of his last period, which coincides with the last year of his life. The first movement, *Andante sostenuto* – *Allegro*, is structured in sonata form with a slow introduction. It is interesting to observe the motivic permutations of a folk-like theme, where the mode, but not the tonality, changes successively and repeatedly with only slight differences in the notes: an ingenious use of the 'modulation' concept, in the strict sense of the word. The second movement, dominated by the profoundly nostalgic song of the English horn solo, is structured in ternary form. The third movement, *Molto vivace*, subtitled *Scherzino*, is a brief *scherzo* with an unexpected insertion of an orchestral fugue before the *Trio*. The *Finale*, *Vivacissimo*,

also follows the sonata form as usual, with cyclic form elements: a reappearance, at the end, of the thematic material of the introduction of the first movement, on the brass, in the midst of a magnificent orchestral background (tutti). In the *Finale* itself, the theme is based on the beginning (head) of an atonal theme that Skalkottas had composed 18 years earlier for the introduction of his *Concerto for Violin, Piano and Orchestra* (1930). His recycling of musical ideas in works so different in nature shows the composer's ability to create a personal universe of sounds, rhythms, motifs, melodies, and harmonies, which he can easily 'translate' into any idiom.

The *Classical Symphony, for wind orchestra, two harps and double basses* was written in 1947. Only two of the movements may have been performed during the composer's lifetime; the first complete public performance of the entire work was given by students of the Royal Northern College of Music under the baton of George Hadjinikos in Manchester on 1 February 1982. A radio broadcast of the work had been made by the Greek Radio Symphony Orchestra under Choo Hoey on 7 November 1975, and the *Symphony* received its Greek premiere on 14 April 2011 at the Athens Concert Hall, with the Athens State Orchestra and Byron Fidetzis.

The composer's love of the wind orchestra is reflected in his work list: apart from the present work and the lost *Concerto for Wind Orchestra*, he wrote a *Concerto for Violin, Viola and Wind Orchestra*, and also transcribed *Nine Greek Dances* as well as the *Ancient Greek March* for wind orchestra. There are also the ten winds of the accompaniment to the *Piano Concerto No. 3*, and the five works of a chamber music cycle for winds (oboe, trumpet, and bassoon) and piano.

According to his autograph note, this work is a 'dedication to the classical symphony' that resulted from his inner admiration of that great form. The orchestra parts with the strings, and the winds are thus enabled to function more independently, like solo instruments. The first movement follows the sonata form with a slow introduction

dominated by the brass fanfares. The slow, second movement is 'the song of the past, the song of old times', a *Rondo* consisting of four main contrasting themes, with a short introduction. The third movement, the *Scherzo*, starts with a short introduction followed by an *ostinato* accompaniment to the first theme, 'a Greek mountain village song' which unfolds 'like a feast of harmonicas, lutes and folk instruments'. The final movement is a 'merry march, symphonic in character'; in place of the development, however, we have an ingenious seven-part fugue on the (abbreviated and varied) first theme. Just before the *Coda*, a reminder of the opening fanfares of the first movement offers a coherent 'little musical memory'.

The *Four Images* are mature tonal compositions, epitomising his orchestration skill filtered through the ideology of socialist realism, which was his medium in his last, seemingly simple, works. Determined to address a wider public, he consciously adopted what he called a 'highly restrained' style, employing abstractively all the idioms he had previously experimented with: tonal and atonal writing, expressionism, neoclassicism, folk songs, light music, elaborate or simpler yet always functional orchestrations, a personal harmonic language, and an absolute control of the microstructure and macrostructure of a composition.

The music comes from the dance suite *The Land and the Sea of Greece* (1948), for solo piano, commissioned by pianist and music teacher Polyxene Mathéy, and choreographed for her school performances. Out of the six parts of this descriptive work, the last two provided the model for the folk ballet *The Sea* (1949), while the remaining four were reworked for symphony orchestra and presented, under the title *Four Images*, at an Athens State Orchestra concert under the baton of Theodore Vavayannis, given at Olympia Theatre on 2 May 1949.

According to the composer's note in the programme of the first performance, 'All four images are like dances written in a folk, rural and pastoral style in the form of a *Suite*. The first two at the village, with the peasants harvesting and sowing, and the music in a simple dance rhythm, as if describing the care and the toil of the harvest, when sunburnt people feel the deep content of

work amidst the beauty of Nature.' The first two parts are structured upon simple ternary forms, while *The Sowing* 'has an ecclesiastical, religious character'. Then follows *The Vintage*, with a characteristic folk theme to a Greek traditional dance rhythm, while in the fourth part, *The Grape Stomping*, 'is described the intoxication, the revelry, the treading of the grapes by the villagers – like an outburst of dancing'.

Skalkottas was a frequent collaborator of the *Lykeion ton Ellinidon* (Lyceum Club of Greek Women), a historic educational, ethnological, and charitable organisation that has been active for over a century. His first collaboration, as a violinist, dates from 1921. After the Second World War, an acclaimed composer by that time, he was invited to arrange traditional music for the Club's female chorus, to orchestrate Greek folk dances for chamber orchestra, and also to compose original music for their performances. According to the meeting minutes of the Lyceum Club's Board of Directors, on 11 June 1946, it was 'decided to assign to Mr Skalkottas the composition of marches suitable for the parade of the Lyceum groups, representing the main periods of the Greek civilization'. The composer apparently completed the assignment, and on 3 March 1947 'the sum of 150,000 drachmas [was] approved for the Lyceum's commission of the *March* that Mr Skalkottas composed in order to be played upon the appearance of a procession from the three ancient eras'. Thus was born the *Ancient Greek March*. This short composition was originally written for piano, and was subsequently orchestrated for both chamber orchestra and wind orchestra, two typical ensembles in performances of the time. In the chamber orchestra version, the emphasis upon the symbolic use of instruments that evoke Greek antiquity is obvious: flute and oboe (aulos), trumpet (salpinx), harp (lyre), cymbals (cymbala), etc. Another remarkable feature is the apt, intuitive application of the theory of ancient Greek music epitomised in the use of modal scales, drones, and parallel movements of harmonic intervals of perfect fourth or fifth.

Yannis Samprovalakis
English translation: Helena Grigorea

Νίκος Σκαλκώτας (1904–1949): Μικρή Συμφωνία σε σι ύφεση μείζονα Κλασική Συμφωνία • Τέσσερις εικόνες • Αρχαίον ελληνικόν εμβάτηριον

Λίγες είναι οι ορχήστρες που έχουν την τύχη να συγκαταλέγονται στα μέλη τους συνθέτες του ύψους του Νίκου Σκαλκώτα. Η Κρατική Ορχήστρα Αθηνών – στην οποία ο συνθέτης υπηρέτησε ως βιολονίστας από την ίδρυσή της μέχρι και τον απροσδόκητο θάνατό του, αλλά και αρκετά χρόνια από την προϊστορία της ως Ορχήστρας του Ωδείου Αθηνών – είναι περήφανη για αυτήν την ιστορική συγκυρία και το ελάχιστο που θα μπορούσε να κάνει για να τον τιμήσει είναι να παρουσιάζει και να δισκογραφεί συστηματικά τα έργα του.

Ειδικά η *Μικρή Συμφωνία* και η *Κλασική Συμφωνία* συναπαρτίζουν ένα διπτύχο, ικανό να καταδείξει τον Νίκο Σκαλκώτα ως τον κορυφαίο Έλληνα νεοκλασικό συνθέτη, αν και μέχρι σήμερα προτάθηκε περισσότερο μονόπλευρα ως αυστηρά «μοντερνιστής» ή ακόμη και ως «εθνικός» συνθέτης, χαρακτηρισμοί από μόνοι τους περιοριστικοί της πολυεπίπεδης προσφοράς του. Η πλήρης αφομοίωση των μορφικών προτύπων και η ενσυνείδηση της ιστορικής εξέλιξης της μουσικής και των ειδών της λειτουργούν φυσικά και αβίαστα στα τονικά έργα του σε βαθμό που ακόμη και η ανάλυσή τους καθίσταται περιττή.

Η *Μικρή Συμφωνία σε σι ύφεση μείζονα* (1948) παρουσιάστηκε για πρώτη φορά δημόσια στις 8.10.2005, στο Μέγαρο Μουσικής Αθηνών, από την ΚΟΑ με αρχιμουσικό τον Βύρωνα Φιδετζή. Ο ίδιος αρχιμουσικός είχε κάνει την περίοδο 1985-86 και την πρώτη προσπάθεια αρχειακής ηχογράφησης του έργου με την Ορχήστρα της Ελληνικής Ραδιοφωνίας. Σύμφωνα με τον κατάλογο έργων του Σκαλκώτα, τον οποίο δημοσίευσε το Γαλλικό Ινστιτούτο της Αθήνας στα προλεγόμενα της έκδοσης των *Τεσσάρων Ελληνικών Χορών*, πρόκειται για έργο του 1948, χρονιά κατά την οποία ο συνθέτης ανασυντάσσει τις δημιουργικές του δυνάμεις πριν προχωρήσει στα έργα της τελευταίας του συνθετικής περιόδου, η οποία συμπίπτει και με το τελευταίο έτος της ζωής

του. Στο πρώτο μέρος (Andante sostenuto-Allegro), ακολουθείται κατά βάση η φόρμα σονάτας με αργή εισαγωγή. Ιδιαίτερο ενδιαφέρον παρουσιάζουν οι μοτιβικές μεταλλαγές ενός δημοτικοφανούς θέματος, όπου με ελάχιστες αλλοιώσεις φθόγγων αλλάζει διαδοχικά κατ' επανάληψιν ο τρόπος και όχι η τονικότητα: πρόκειται για μία ευρηματική χρήση της έννοιας της «μετατροπίας», σύμφωνα με την ετυμολογία της λέξης αυτής καθαυτήν. Το δεύτερο μέρος, όπου κυριαρχεί το βαθιά νοσταλγικό τραγούδι στο σόλο του αγγλικού κόρνου, δομείται σε τριμερή μορφή. Το τρίτο μέρος (Molto vivace) με τον υπότιτλο Scherzino είναι ένα σύντομο σκέρτσο με μία αναπάντεχη παρεμβολή ορχηστρικής φούγκας πριν από το Trio. Το Finale (Vivacissimo) υπάγεται κι αυτό στη φόρμα σονάτας, ως είθισται, με στοιχεία κυκλικής φόρμας, μέσω της επανεμφάνισης του θεματικού υλικού της εισαγωγής του πρώτου μέρους, στα χάλκινα πνευστά, στο τέλος του έργου και μέσα σε ένα μεγαλειώδες ορχηστρικό πλαίσιο (tutti). Ειδικά στο Finale, η επιπόνηση του μουσικού θέματος στηρίζεται στην αρχή (κεφαλή) ενός ατονικού θέματος που ο Σκαλκώτας είχε συνθέσει 18 χρόνια νωρίτερα για την εισαγωγή του *Κοντσέρτου για βιολί, πιάνο και ορχήστρα* (1930). Η ανακύκλωση μουσικών ιδεών σε έργα τόσο διαφορετικά στη φύση τους δείχνει τη μεγάλη ικανότητα του συνθέτη να δημιουργεί ένα προσωπικό σύμπαν ήχων, ρυθμών, μοτίβων, μελωδιών και αρμονιών, το οποίο «μεταγλωττίζει» με ευκολία σε οποιοδήποτε ιδίωμα.

Η *Κλασική Συμφωνία για ορχήστρα πνευστών, δύο άρπες και κοντραμπάσο* είναι έργο του 1947. Μόνο δύο από τα μέρη του έργου ενδέχεται να είχαν παρουσιαστεί κατά τη διάρκεια της ζωής του συνθέτη, ενώ η πρώτη πλήρης δημόσια εκτέλεση έγινε την 1.2.1982 από σπουδαστές του Royal Northern College of Music στο Μάντσεστερ της Αγγλίας, υπό τη διεύθυνση του Γιώργου Χατζηνίκου. Είχε προηγηθεί μόνο μία ηχογράφηση από την Ορχήστρα της

Ελληνικής Ραδιοφωνίας με αρχιμουσικό τον Choo Hoey, η οποία μεταδόθηκε για πρώτη φορά στις 7.11.1975, όμως η πρώτη δημόσια παρουσίαση του έργου στην Ελλάδα έγινε στις 14.4.2011, στην αίθουσα «Νίκος Σκαλκώτας» του Μεγάρου Μουσικής Αθηνών, από την ΚΟΑ και τον αρχιμουσικό Βύρωνα Φιδετζή.

Η μεγάλη αγάπη του συνθέτη για την ορχήστρα πνευστών φανερώνεται από την εργογραφία του: εκτός από το παρόν έργο και το χαμένο *Κοντσέρτο για ορχήστρα πνευστών*, συνέθεσε ένα *Κοντσέρτο για βιολί, βιόλα και ορχήστρα πνευστών* και, επίσης, μετέγραψε για ορχήστρα πνευστών *9 Ελληνικούς Χορούς*, καθώς και το *Αρχαίον ελληνικόν έμβατήριον*. Δεν πρέπει ακόμη να λησμονούμε τα 10 πνευστά της συνοδείας στο *Κοντσέρτο για πιάνο αρ. 3*, ούτε φυσικά τα 5 έργα ενός κύκλου μουσικής δωματίου για πνευστά (όμποε, τρομπέτα και φαγκότο) και πιάνο.

Σύμφωνα με το ιδίχειρο σημείωμα του συνθέτη, το έργο είναι μία «άφιέρωση εις την κλασική συμφωνία» που προέκυψε από τον εσωτερικό θαυμασμό του προς τη μεγάλη μορφή της συμφωνίας. Η ορχήστρα αποχωρίζεται τα έγχορδα κι έτσι δίνεται η δυνατότητα στα πνευστά να λειτουργήσουν περισσότερο αυτόνομα-σολιστικά. Το πρώτο μέρος ακολουθεί τη φόρμα σονάτας με αργή εισαγωγή, στην οποία κυριαρχούν τα σαλπίσματα των χαλκίνων. Το δεύτερο, αργό μέρος είναι «τὸ τραγούδι τοῦ παρελθόντος, τὸ τραγούδι τοῦ παλαιοῦ καιροῦ», σε μορφή Rondo, και αποτελείται από τέσσερα κύρια θέματα αντιθετικού χαρακτήρα, με μία μικρή εισαγωγή. Το τρίτο μέρος, το Scherzo, ξεκινά με μια μικρή εισαγωγή και ακολουθεί μία *ostinato* συνοδεία στο πρώτο θέμα, «ένα ελληνικό χωριάτικο βουνήσιο τραγούδι», το οποίο στην πορεία εξελίσσεται «σάν ένα γλέντι από φυσαρμόνικες, λαοῦτα καὶ λαϊκά ὄργανα». Το τελευταίο μέρος της συμφωνίας είναι «ένα εὐθυμο έμβατήριο συμφωνικοῦ χαρακτήρος» στη θέση της ανάπτυξης, όμως, παρεμβάλλεται μία ευρηματική επτάφωνη φούγκα πάνω στο (συντομευμένο και παραλλαγμένο) πρώτο θέμα. Λίγο πριν από την καταληκτική Coda, η υπόμνηση των εναρκτήριων

σαλπισμάτων του πρώτου μέρους προσφέρει συνεκτικά «μιά μικρή μουσική ανάμνηση».

Οι *Τέσσαρις εικόνες* είναι ένα από τα πλέον ώριμα τονικά έργα του Σκαλκώτα, καθώς συμπυκνώνει όλη την ενορχηστρωτική του επιδεξιότητα, φιλτραρισμένη μέσα από το ιδεολογικό υπόβαθρο του σοσιαλιστικού ρεαλισμού ως εκφραστικού μέσου στα τελευταία του – φαινομενικά απλά – μουσικά έργα. Αποφασισμένος να στραφεί σε ευρύτερο κοινό, υιοθετεί συνειδητά ένα ύφος «ιδιαιτέρως συγκρατημένο», κατά την προσφιλή του έκφραση, εφαρμόζοντας αφαιρετικά στην πράξη όλα τα μέσα, με τα οποία είχε προηγουμένως πειραματιστεί: την τονική και την ατονική γραφή, τον εξπρεσιονισμό, τον νεοκλασικισμό, το δημοτικό τραγούδι, την ελαφρά μουσική, τις περίτεχνες ή τις απλούστερες, μα πάντοτε λειτουργικές, ενορχηστρώσεις, την προσωπική αρμονική γλώσσα, τον απόλυτο έλεγχο της μικροδομής και της μακροδομής ενός μουσικού έργου.

Η μουσική του έργου προέρχεται από τη χορευτική σουίτα *Η γη και η θάλασσα της Ελλάδας* (1948), για σόλο πιάνο, που γράφτηκε κατόπιν ανάθεσης της πιανίστριας και μουσικοπαιδαγωγού Πολυξένης Ματέυ και παρουσιάστηκε επανειλημμένως χορογραφημένη σε παραστάσεις της σχολής της. Από τα έξι τμήματα του περιγραφικού αυτού έργου, τα δύο τελευταία αποτέλεσαν το πρότυπασμα για το λαϊκό μπαλέτο *Η θάλασσα* (1949), ενώ τα άλλα τέσσερα ο συνθέτης τα επανεπεξεργάστηκε για συμφωνική ορχήστρα και τα παρουσίασε, με τον τίτλο *Τέσσαρις εικόνες*, σε συναυλία της ΚΟΑ, υπό τη διεύθυνση του Θεόδωρου Βαβαγιάννη (Θέατρο «Ολύμπια», 2.5.1949).

Στο πρόγραμμα της πρώτης εκτέλεσης του έργου ο συνθέτης σημειώνει: «Και οι τέσσαρες εικόνες είναι σάν χοροί γραμμένοι σέ λαϊκό, χωριάτικο καὶ ποιμενικό χαρακτήρα σέ μορφή Σουίτας. Οι δυο πρώτες σὸ χωριό, οι χωρικοί θερίζουν καὶ σπέρνουν, ἡ μουσική σέ ἀπλό χορευτικό ρυθμό σάν νά περιγράφει τήν φροντίδα καὶ τόν κόπο τοῦ θερισμοῦ πού ἡλιοκαμμένοι ἄνθρωποι αἰσθάνονται ἡ θάβεια εὐχαρίστησι τῆς δουλειᾶς μέσα στήν ὥραια Φύση». Τα δύο πρώτα μέρη είναι δομημένα πάνω σε απλές τριμερείς μορφές, ενώ

Η σπορά «ἔχει καὶ ἐκκλησιαστικό, θρησκευτικό χαρακτήρα». Ακολουθεί *Ο τρύγος*, με ένα χαρακτηριστικό λαϊκό θέμα πάνω σε έναν παραδοσιακό ελληνικό χορευτικό ρυθμό, ενώ στο τέταρτο μέρος (*Το πατητήρι*) «περιγράφεται ἡ μέθη, τὸ γλέντι, τὸ πάτημα τῶν σταφυλῶν ἀπ' τοὺς χωρικούς – σάν ένα ξέσπασμα χοροῦ».

Ο Νίκος Σκαλκώτας συνεργάστηκε επανειλημμένως με το Λύκειο των Ελληνίδων, έναν ιστορικό οργανισμό που ανέπτυξε πολύπλευρη μορφωτική, λαογραφική και φιλανθρωπική δράση και που συνεχίζει να είναι αδιάλειπτα ενεργός για περισσότερο από έναν αιώνα. Η πρώτη του συνεργασία χρονολογείται από το 1921 με την ιδιότητα του βιολονίστα. Μετά από τον Β΄ Παγκόσμιο Πόλεμο, καταξιωμένος πλέον συνθέτης, καλείται να αναλάβει τη διασκευή παραδοσιακής μουσικής για τη γυναικεία χορωδία του ιδρύματος, την ενορχήστρωση ελληνικών χορών για μικρή ορχήστρα, αλλά και τη σύνθεση πρωτότυπης μουσικής για τις ανάγκες των χορευτικών παραστάσεων του οργανισμού. Στις 11.6.1946, σύμφωνα με τα πρακτικά της συνεδρίασης του ΔΣ του Λυκείου των Ελληνίδων, «αποφασίζεται ὅπως ἀνατεθῇ εἰς τὸν κ. Σκαλκῶταν ἡ σύνθεσις έμβατηρίων καταλλήλων διὰ τήν παρέλασιν τῶν ὁμάδων τοῦ

Λυκείου, τῶν ἀντιπροσωπευουσῶν τὰς κυριωτέρας περιόδους τοῦ ἑλληνικοῦ πολιτισμοῦ». Φαίνεται πως ο συνθέτης ανταποκρίθηκε σε αυτήν την ανάθεση και στη συνεδρίαση της 3.3.1947 «έγκρίνεται τὸ ποσὸν τῶν 150.000 δραχμῶν διὰ τὸ Έμβατήριον τὸ ὁποῖον ὁ κ. Σκαλκῶτας συνέθεσε κατὰ παραγγελίαν τοῦ Λυκείου, τὸ ὁποῖον θὰ παίζεται ὁσάκις ἐμφανίζεται βαδίζουσα πομπὴ ἐκ τῶν τριῶν ἀρχαίων ἐποχῶν». Έτσι γεννήθηκε το *Αρχαίον ελληνικόν έμβατήριον*. Η σύντομη αυτή σύνθεση γράφτηκε αρχικά για πιάνο και στη συνέχεια ενορχηστρώθηκε τόσο για μικρή ορχήστρα όσο και για ορχήστρα πνευστών, δύο τυπικά σύνολα που συνόδευαν τις παραστάσεις εκείνης της εποχής. Στην εκδοχή για μικρή ορχήστρα είναι εμφανής η έμφαση στη συμβολική χρήση οργάνων που παραπέμπουν στην ελληνική αρχαιότητα: το φλάουτο και το όμποε (αυλός), η τρομπέτα (σάλπιγγα), η άρπα (λύρα), τα πιάτα (κύμβαλα) κ.λπ. Αξιοσημειώτη είναι η εύστοχη διαισθητική χρήση της θεωρίας της αρχαίας ελληνικής μουσικής που συνοψίζεται στη χρήση τροπικών κλιμάκων, ισοκρατημάτων και παράλληλων κινήσεων αρμονικών διαστημάτων τετάρτης ή πέμπτης καθαρής.

Γιάννης Σαμπροβαλάκης

Ioannis Karampetsos

Ioannis Karampetsos studied at the Athens National Conservatoire and the Trompeten Akademie in Bremen, Germany. He has performed with every orchestra in Greece, also appearing with many as a soloist. From 2003 to 2005 he was principal trumpet of the Orchestre des nations, and is currently principal trumpet of the Athens State Orchestra and a member of the orchestra's Metallon brass ensemble. He teaches at a number of conservatories around Greece.

Athens State Orchestra

throughout Greece. Over its long history, the orchestra has been under the direction of eminent conductors such as Richard Strauss, Felix Weingartner, Hans Knappertsbusch, Bruno Walter, Dimitri Mitropoulos, Eugen Jochum, Igor Markevitch, Lorin Maazel, Yuri Temirkanov, Michel Plasson, Vladimir Ashkenazy and Vladimir Fedoseyev. It has also accompanied outstanding soloists, including Arthur Rubinstein, Wilhelm Kempff, Alfred Cortot, Fritz Kreisler, Jacques Thibaud, Pablo Casals, Mstislav Rostropovich, Alfred Brendel, Daniel Barenboim, Martha Argerich, Elisabeth Leonskaja and Leonidas Kavakos. Stefanos Tsialis has served as artistic director and principal conductor of the Athens State Orchestra since 2014.

www.koa.gr

Stefanos Tsialis

Philharmonic Orchestras; the Vienna Tonkünstler Orchestra; the Orchestra del Teatro Comunale di Bologna; the Weimar State Orchestra and the MDR Radio Symphony Orchestra in Leipzig among others.

www.stefanos-tsialis.de

Despite his tragically short life, Nikos Skalkottas has now become recognised as one of the most important Greek composers of the 20th century. The modernist style of his earlier period is balanced by the four important mature neoclassical works presented here. Both the *Sinfonietta* and the *Classical Symphony* are expressions of the deep regard Skalkottas had for traditional forms blended with his unique musical language. Skalkottas was a violinist with the Athens State Orchestra, who are honouring his memory with this and future recordings of his works.

Nikos
SKALKOTTAS
(1904–1949)

The Neoclassical Skalkottas

1–4	Sinfonietta in B flat major for orchestra (1948)	23:59
5–8	Classical Symphony for wind orchestra,
two harps and double basses (1947)*	34:44
9–12	Four Images for orchestra (1948–49)	12:49
13	Ancient Greek March
for chamber orchestra (1946–47)	1:51

***FIRST COMMERCIAL RECORDING**

Ioannis Karampetsos, Cornet 5–8

Athens State Orchestra

Stefanos Tsialis

A detailed track list can be found on page 2 of the booklet.

Recorded: 8–12 June 2018 **1–4** **9–13** at Christos Lambrakis Hall, Megaron, Athens, Greece
and 22–25 October 2018 **5–8** at the Athens State Orchestra rehearsal room, Megaron, Athens, Greece

Producer: Alikí Fidetzí • Engineer and editor: Holger Busse / Genuin Classics

Score editing: Yannis Samprovalakis • Publisher: Hellenic Music Centre, Athens, Greece

Booklet notes: Yannis Samprovalakis • English translation: Helena Grigorea

Cover image by rabbit75_ist (iStockphoto.com)

© & © 2020 Naxos Rights (Europe) Ltd • www.naxos.com